

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA GERENT
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ
CATALINA SERRA
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ WEB
FRANCINA BOSCH

POLÍTICA
GERARD PRUNA
INTERNACIONAL
FRANCESC MILLAN

SOCIETAT
ELENA FREIXA
ECONOMIA
ALBERT MARTÍN

DEBAT
TONI GÜELL
CULTURA
LAURA SERRA

ESTILS
THAIS GUTIÉRREZ
MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS
XAVI HERNÁNDEZ
NAVARRO

DELEGADA MADRID
MARIONA FERRER
LLENGUA
MARIA RODRÍGUEZ

FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL
DISSENY WEB
RICARD MARFÀ

ARA TV
ALBA OM

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL
PRESIDENT
FERRAN RODÉS

FINANCES
XAVIER LINARES
MÀRQUETING
PABLO CASALS

VENDES
EVA MÁRQUEZ
COMERCIAL
SERGI GERMÁN

NOUS NEGOCIS
ORIOI CANALS
TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL
SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10

subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL
Edició de premsa periòdica

ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

DL: B-42598-2010
ISSN: 2014-010X

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

Aragonès, historiador en cap

“**S**oc Barack Obama. Aca-bo de llegir *Team of rivals* i ens hem de veure”. Quan va penjar el telèfon, la historiadora Doris Kearns Goodwin a penes tenia referències d'aquell jove senador d'Illinois que competia en les primàries demòcrates per ser el candidat a la presidència dels Estats Units. Era la primavera del 2008 i el seu retrat de mil pàgines sobre la presidència d'Abraham Lincoln i els homes que conformaven el seu gabinet entre 1861 i 1865, publicat tres anys abans, ja s'havia convertit en una obra de referència.

Team of rivals, que narra com Lincoln va incorporar a l'executiu alguns dels seus màxims oponents dins del partit considerant que eren els millors en les seves àrees, aviat va convertir-se en el llibre de capçalera d'Obama. Quan el gener del 2009 va esdevenir president, l'exemple li va servir per justificar el nomenament de la seva rival Hillary Clinton com a secretària d'Estat.

Arribat a la Casa Blanca, Obama –un dels presidents nord-americans més interessats en la història dels seus predecessors– va establir reunions periòdiques amb una desena d'historiadors. L'objecte, parlar dels presidents que havien biografiat i treure'n idees que li servissin per afrontar la política del moment. Al marge de Kearns eren habituals, per exemple, Robert Dallek, autor de l'excel·lent biografia de John F. Kennedy *An unfinished life*; Robert Caro, especialista en Lyndon B. Johnson; o Henry W. Brands i Michael Beschloss, coneixedors, entre d'altres, de Franklin D. Roosevelt.

Molts presidents, tant se val si dels Estats Units o de Catalunya, interpreten el passat per modelar el present. Fent-ho, incideixen en la ciutadania posant llum a uns fets i enfosquint-ne uns altres i la instrueixen sobre allò que el seu país és o ha estat. L'any 2019 els professors Seth Cotlar i Richard J. Ellis, de la Willamette University d'Oregon, van publicar *Historian in Chief*. Un títol que és un joc de paraules a partir del fet que el president nord-americà és a la vegada comandant en cap de les forces armades. El volum analitza l'ús que George Washington, Woodrow Wilson o Ronald Reagan, entre d'altres, van fer del passat, quines lliçons en van treure i en quina mesura el van tergiver-

JOAN ESCULIES

ESCRITOR I HISTORIADOR

sar per aprofitar-se'n. Cotlar i Ellis hi proposen que als presidents se'ls jutgi també per la veracitat de la història que expliquen.

A Catalunya es podria fer també un assaig similar, perquè els presidents de la Generalitat han tingut un interès notable en els seus predecessors, malgrat que el seu nombre encara sigui limitat. Quim Torra va provar de revivir la Catalunya impossible dels anys trenta, Jordi Pujol volia inspirar-se en Enric Prat de la Riba, i Artur Mas va afirmar que es volia veure com una barreja d'aquest darrer i de Francesc Ma-

cià. Però més enllà de les pretensions de cadascú caldria veure amb quina profunditat els coneixien, què en van emprar i, en cas de fer-ho, com ho van aplicar.

L'abril de 1999, per exemple, Pasqual Maragall va passar uns dies a l'Arxiu de Poblet i, mentre organitzava Ciutadans pel Canvi, va inspirar-se en el pensament de Josep Tarradellas per fer-ne la seva pròpia síntesi: “1) Els catalans hem de definir per nosaltres mateixos el nostre projecte de país, 2) Els nostres mals provenen tant o més dels nostres propis errors com de l'acció d'altres, 3) Espanya és una realitat de la qual formem part i que mereix un gran respecte i 4) Els catalans han d'unir-se en totes les qüestions decisives”.

A partir d'ara el president Pere Aragonès començarà també, com a nou *historiador en cap de Catalunya*, a escollir i descartar referents, a il·luminar i a enfosquir episodis del passat en els gestos, en les visites, en l'acció de govern i en els discursos. D'entrada podria inspirar-se en Lincoln o Prat de la Riba, en el nostre cas, i assignar les carteres que depenguin d'ERC a professionals preparats –siguin militants o no– que contribueixin, durant dos o quatre anys, a fer que Catalunya faci un salt endavant. I animar Junts a fer el mateix.

A cavall dels anys 1979 i 1980 els consellers de Governació del govern d'unitat, Manuel Ortínez i Josep M. Bricall, van provar de convertir l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en una mena d'École Nationale d'Administration (ENA) per modelar *enarques* catalans i

fornir la Generalitat de quadres preparats. No se'n van sortir i amb els governs Pujol la idea va decaure. Mancats d'això, tampoc ajuda el recanvi massiu d'alts càrrecs a cada legislatura, però si els que s'hi posen tenen mèrits i coneixements previs del ram, hi ha molt de guanyat.

“El ministre pot ser un ase –diu Ortínez a les seves memòries–, però si ho són el ministre i el subsecretari alho-

ra, el resultat és fatal de necessitat per al funcionament del país”. És una lliçó de la història per aprofitar. Aviat en sortirien d'altres. El president Aragonès podria inspirar-se també en les reunions amb historiadors que feia Obama. No només amb els proclius al seu ideari, sinó de tota mena. I escoltar-los. Hi ha camins que ja hem seguit, pels quals no cal tornar a passar.

ANDREU DALMAU / EFE

Aragonès podria inspirar-se en Lincoln o Prat de la Riba, en el nostre cas, i assignar les carteres d'ERC a professionals preparats siguin militants o no